

Arrest

nr. 278 574 van 11 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 5 oktober 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, met name in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, in functie van de heer A.M.D.K.N. van Spaanse nationaliteit. Op 23 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen voormelde beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 27 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker evenmin een beroep in bij de Raad.

Verzoeker dient op 22 november 2021 wederom een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, in functie van de heer A.M.D.K.N. van Spaanse nationaliteit.

Op 18 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 mei 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5dB lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.11.2021 werd ingediend door:

Naam: N. (...) Vooma(a)m(en): K. (...) O. (...) Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...) 1999 Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vermeende vader van Spaanse nationaliteit, de genaamde A. (...) M. (...) D. (...) K. (...) -N. (...) (RR: (...)), in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 stipuleert als volgt: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Verder bepaalt artikel 18 van het Wetboek van internationaal privaatrecht. 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

In eerste instantie dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een geboorteakte voor, uitgegeven op 21.07.2020 (Accra). Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. op 19.12.2019, 20 jaar na de geboorte van betrokkene. De inhoud van de akte wordt door onze diensten dan ook betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

Vooreerst omdat we niet kunnen vaststellen wanneer betrokkene Schengen is binnengereisd. Betrokkene identificeert zich heden aan de hand van een paspoort dat werd afgeleverd in Brussel op 10.06.2020. We kunnen bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene is aangekomen in Schengen en bij uitbreiding in België. Rekening houdend met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het in België afgeleverde paspoort (en dus geen kennis van datum binnenkomst), kan niet worden uitgesloten dat de aanmaak van deze geboorteakte is gebeurd louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Het is immers niet uitgesloten dat betrokkene op het moment van de registratie van de geboorte reeds in België was en contact had met de persoon die heden als 'vader1' wordt opgevoerd. Op basis van diezelfde laattijdig geregistreerde geboorteakte kon vervolgens bij de Ghanese ambassade een paspoort aanvragen en bekomen. Het is redelijk te stellen dat dit hier het geval is geweest, gezien de ambassade geen nummer van een verloren paspoort heeft kunnen terugvinden en dus op het nieuwe paspoort niet heeft bevestigd dat het gaat om de vervanging van een oud paspoort (zie stempel Bearer had previously travelled on passport (...) op pagina 33 van het paspoort). Zelfs van de identiteit/nationaliteit zijn we daardoor niet zeker. Alles is immers gebaseerd op een verklaarde geboorte, 20 jaar na datum. Gezien een dergelijke akte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Wat nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de akte, is dat betrokkene eenvoudigweg op een dag in 2020 voor het eerst zich is gaan aanmelden met het nieuwe paspoort, afgeleverd in België. Hij is als het ware, plotsklaps uit de lucht komen vallen. In de Schengendatabank is betrokkene niet terug te vinden, ook niet als houder van een ander paspoort. Dat zou dus willen zeggen dat betrokkene illegaal Schengen is binnengereisd, dit terwijl hij het kind is van een EU-burger en dus perfect gewoon op een legale manier had kunnen reizen. Van een zoon van een Spaanse referent mag redelijkerwijze worden verwacht dat ofwel gezinshereniging bij de bevoegde ambassade wordt aangevraagd of toch minstens een toeristisch visum wordt gevraagd om de vader te komen bezoeken in België.

Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, terwijl het veel goedkoper en veiliger zou zijn om op een legale manier te reizen. Het is totaal ongeloofwaardig dat betrokkene pas na aankomst in België zich zou hebben gerealiseerd dat hij helemaal niet illegaal in Schengen hoeft te verblijven, gezien hij een EU-vader heeft die bovendien ook nog houder is van een verblijfsrecht in België. Dat het wel meer gebeurt, dat aktes worden gemaakt in functie van vermeende familiale banden voor migratieredenen vindt o.a. steun in volgend rapport: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Het wordt er als volgt geformuleerd: 'The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.' Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, geboorteakten op te laten maken door de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking). Betrokkene heeft door zich niet te wenden tot de bevoegde ambassade, bovendien de DNA-procedure succesvol omzeild.

De aanvraag van mijnheer werd al eerder om deze reden geweigerd, desalniettemin heeft betrokkene geen resultaat van een betrouwbare DNA-test toegevoegd bij de huidige aanvraag, om bovenstaande bezwaren tegen de inhoud van de geboorteakte te weerleggen.

Er zijn trouwens ook nog twee andere kinderen in dit gezin, deze kinderen zijn veel eerder naar België gekomen en zijn eenvoudigweg meegekomen met hun ouders uit Spanje. Zij waren beiden in het bezit van een verblijfsvergunning in Spanje. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat de ouders van de jongeman wel degelijk wisten hoe betrokkene op een veilige manier naar Schengen kon reizen, ze hadden zich immers al eerder door kinderen binnen Schengen laten vervoegen.

Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus ten laste moet zijn van de referentiepersoon, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2. eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Dit veronderstelt dat betrokkene van in zijn land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Er werden dienaangaande wel documenten voorgelegd.

- Geldverzendingen Ria van de referent naar een persoon met de naam K. (...) O. (...) N. (...) op 06.08.2018 (320 euro) + 02.12.2018 (600 euro) + 03.02.2019 (520 euro) + 06.03.2019 (426 euro)

- Ghana Revenue Authority Taks Clearance certificate dd. 30.11.2021 + vertaling: K. (...) O. (...) N. (...) heeft niet gewerkt, bezat geen enkel onroerend goed om te verhuren en ontving geen enkel inkomen. In de jaren 2017 tot 2019 tijdelijk niet belastingplichtig

Indien we niet met zekerheid kunnen vaststellen wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd, kan de relevantie van de voorgelegde documenten helemaal niet afgetoetst worden. Het paspoort dat hij voorlegt bij zijn aanvraag werd uitgevaardigd te Brussel op 10.06.2020. Bij gebrek aan het objectieve gegevens sinds wanneer betrokkene in België verblijft, kan niet bepaald worden tot welke periode het bewijs van onvermogen en het ten laste dient terug te gaan om te kunnen vaststellen dat hij reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Zonder een daadwerkelijk bewijs van verwantschap dat we kunnen aanvaarden, nl. een DNA-test en een bewijs van inreis, heeft het geen nut een nieuwe aanvraag te doen. Dit zijn immers twee elementen die moeten worden uitgeklaard."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van artikel 50, § 2, 7° van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied tevens geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, nl. 20 jaar na zijn geboorte.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, gebaseerd op het feit dat verzoekers geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn in combinatie met een beweerd verblijf in het Verenigd Koninkrijk geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs pertinent foutief is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.1.2.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en dat verzoeker in het VK verbleef, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de vaststelling dat verzoeker zich in het VK bevond, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders beweringen tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

2.1.3.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een visumsticker of inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features

(2003-2006)”², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde “certified copy of entry in register of birth” wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

“The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)”.

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

2.1.4.

Verzoeker wil verwijzen naar onder meer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de “laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen” overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoeker zou zijn ingebracht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

Bovendien heeft verzoekers vader in 2018 en 2019 toen verzoeker nog in Ghana verbleef, geld naar verzoeker gestuurd, zoals ook blijkt uit de voorgelegde bewijzen van het verzenden van geld.

Het feit dat de referentiepersoon reeds sinds 2018 geld overmaakte aan verzoeker, toont overigens eens te meer hun band aan, nu de referentiepersoon reeds voor de aankomst van verzoeker in België contact met hem had en hem zelfs geld opstuurde.

Ook terzake kan worden opgemerkt dat door verweerder geenszins wordt aangetoond dat er geen verwantschap bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, wel integendeel. De referentiepersoon is de biologische vader van verzoeker en verzoeker heeft bovendien bezit van staat ten aanzien van de referentiepersoon.

Dat zij elkaar reeds kenden van voor de aankomst van verzoeker in België, wordt overigens eens te meer aangetoond door het feit dat de referentiepersoon reeds in 2018 geld aan verzoeker overmaakt, zoals voorafgaandelijk reeds uiteengezet.

Bovendien, indien verweerder twijfels had omtrent de afstammingsband tussen verzoeker en de referentiepersoon, had hij verzoeker moeten vragen om een DNA onderzoek te laten uitvoeren teneinde alle twijfel omtrent de afstamming weg te nemen.

Verweerder heeft dit niet gedaan, doch nam – zonder enig bewijs en louter op grond van vermoedens – een negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker, zodat de bestreden beslissing duidelijk een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. Dat er hierdoor tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder verzoeker dan ook diende uit te nodigen aan de hand van een DNA onderzoek zijn afstamming te bewijzen, in plaats van zonder meer de aanvraag gezinshereniging van verzoeker te weigeren wegens twijfels omtrent zijn afstamming.

Dat de bestreden beslissing dan ook de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Tenslotte kan de motivatie van verweerder al evenmin weerhouden worden wanneer gesteld wordt dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn afdoende aan te tonen dat hij in het verleden ten laste was van zijn Spaanse vader

Er zouden immers wel bewijzen van geldverzendingen in 2018 en 2019 worden neergelegd, doch aangezien niet met zekerheid kan gesteld worden wanneer verzoeker in Schengen/België is binnen gereisd, zou de relevantie ervan niet kunnen afgetoetst worden.

Bovendien zou op basis van de stortingen niet aangetoond zijn dat verzoeker in die mate afhankelijk was dat hij hierop aangewezen was om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien, zodat verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40bis Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Ondergeschikt, motiveert de bestreden beslissing dat de voorgelegde stortingsbewijzen onvoldoende zouden aantonen dat verzoeker ten laste was van zijn vader.

Verzoeker heeft evenwel stortingsbewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zijn vader hem in 2018 en 2019 geld overmaakte.

Dat verzoeker aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Spaanse vader, wat blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij in Ghana verbleef.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, dan ook fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissingen foutief gemotiveerd is.”

3.2 Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoeker nergens uiteenzet op welke wijze artikel 50 van het vreemdelingenbesluit of zijn ‘rechten van verdediging’ door de bestreden beslissing worden geschonden. In die mate is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende is aangetoond en dat er geen voldoende bewijs van afhankelijkheid voorligt van in het land van herkomst of origine. De bestreden beslissing geeft de motieven van het afhankelijkheidsonderzoek uitvoerig weer.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt. Hij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt (cf. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt *in casu* onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. (...)

§2. *Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

1° (...)

2° (...)

3° *de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;*

4° (...)

5° (...).”

Verzoeker dient op 22 november 2021, op een ogenblik dat hij 21 jaar oud is, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald om zijn vermeende vader met de Spaanse nationaliteit te vervoegen. Aangezien hij net 21 jaar is, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* zijn Spaanse vader. Verzoeker betwist dit niet.

De vereiste van het “*ten laste zijn*” houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. Verweerder oordeelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen of behoeftig was in zijn herkomstland en evenmin dat hij reeds van in het land van herkomst en dit tot het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Verweerder motiveert daarbij dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld wanneer verzoeker België is binnengekomen. Hij legt immers een paspoort voor dat is uitgevaardigd te Brussel op 10 juni 2020. Verweerder oordeelt dan ook dat de relevantie van de voorgelegde documenten niet kan worden afgetoetst aangezien niet kan worden bepaald tot welke periode het bewijs van onvermogen en het ten laste zijn dient terug te gaan om te kunnen vaststellen dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker betwist dat hij niet voldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Hij verwijst naar de stortingsbewijzen waaruit blijkt dat de referentiepersoon hem in 2018 en in 2019 geld heeft overgemaakt. Door zijn betoog te beperken tot de loutere verwijzing naar de door hem voorgelegde stukken haalt hij de motieven van de bestreden beslissing niet onderuit. Verzoeker toont evenmin aan dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde voorgelegde stukken. In essentie stelt verweerder vast dat niet wordt aangetoond wanneer verzoeker Schengen is binnengekomen en wanneer hij Ghana zou hebben verlaten. Verzoeker gaat niet concreet in op deze motivering en weerlegt deze niet.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder voert verzoeker ook de schending van artikel 27 van het WIPR aan en betwist hij het motief van de bestreden beslissing dat de afstammingsband onvoldoende is aangetoond. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Artikel 18 van het WIPR, waarnaar in artikel 27 van het WIPR wordt verwezen en op basis waarvan de inhoud van de voorgelegde geboorteakte wordt betwist in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

De Raad benadrukt ter zake dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144 tot 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse geboorteakte staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR een beroep open bij de familierechtbank. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid moet beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze beslissing deugdelijk is gemotiveerd (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Uit de hiervoor geciteerde bepalingen van het WIPR blijkt dat verweerder, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, kan weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verweerder is met andere woorden niet alleen gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken – met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid – maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde.

Verweerder weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, meer bepaald omdat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt onvoldoende heeft aangetoond, en omdat daarnaast evenmin het ten laste zijn van de referentiepersoon is aangetoond.

De inhoud van de geboorteakte wordt betwist op grond van artikel 18 van het WIPR. Verweerder geeft eerst de concrete redenen weer op grond waarvan hij de inhoud van de geboorteakte betwist. Zo motiveert hij dat de akte laattijdig werd geregistreerd, met name twintig jaar na de geboorte van verzoeker en dat niet blijkt wanneer verzoeker precies op het Schengengrondgebied is aangekomen. Verweerder heeft verder uiteengezet dat het dan ook niet is uitgesloten dat verzoeker op het moment van de registratie van de geboorte reeds in België was en contact had met de persoon die hij heden als vader aanduidt. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat, indien verzoeker werkelijk de zoon van de referentiepersoon zou zijn, kon worden verwacht dat hij een aanvraag tot gezinshereniging zou indienen via de ambassade en met een visum naar België zou reizen. De bestreden beslissing stelt hieromtrent duidelijk:

“Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, terwijl het veel goedkoper en veiliger zou zijn om op een legale manier te reizen. Het is totaal ongeloofwaardig dat betrokkene pas na aankomst in België zich zou hebben gerealiseerd dat hij helemaal niet illegaal in

Schengen hoeft te verblijven, gezien hij een EU-vader heeft die bovendien ook nog houder is van een verblijfsrecht in België. Dat het wel meer gebeurt, dat aktes worden gemaakt in functie van vermeende familiale banden voor migratieredenen vindt o.a. steun in volgend rapport: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Het wordt er als volgt geformuleerd: 'The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.' Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, geboorteakten op te laten maken door de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking)."

Uit het geheel van deze motieven blijkt aldus dat de gemachtigde op grond van de voormelde vaststellingen van oordeel is dat er sprake is van wetsontduiking, overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, als een wettelijke concretisering van de algemene theorie van het internationaal privaatrecht die de overheid de mogelijkheid biedt geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd, louter om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat niet zou zijn verwezen naar het toepasselijke Ghanese recht.

De verwijzing naar het rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder ontkent immers niet dat laattijdige geboorteregistraties in Ghana gebruikelijk zijn maar wijst erop dat net om die reden de daaruit voortvloeiende informatie niet betrouwbaar is als bewijs van verwantschap omdat dergelijke registraties vaak gebeuren louter op grond van verklaringen zonder ondersteunend bewijs. *In casu* blijkt ook niet dat de laattijdige geboorteregistratie niet louter op basis van verklaringen is gebeurd.

De kritiek dat verweerder om een DNA-test had moeten vragen indien hij twijfels had bij de afstammingsband, is geenszins ernstig nu verzoeker duidelijk zelf het afleggen van een DNA-test heeft pogen te omzeilen door geen aanvraag in te dienen via normale weg, met name via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Daarenboven is het verzoeker die zijn afstammingsband moet bewijzen en komt het hem toe, wanneer er met reden wordt getwijfeld, zijn afstammingsband met onbetwistbare bewijzen aan te tonen.

Een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.2.1.

Dat, als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende familielieden wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

2.2.2.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

3.4 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (cf. EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing hem dwingt het Belgische grondgebied te verlaten waardoor hij niet meer in België kan blijven bij zijn familie. De Raad bemerkt dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft zonder dat deze een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De bestreden beslissing draagt dus geen verwijderingsmaatregel in zich, waardoor verzoeker niet wordt gedwongen het Belgische grondgebied te verlaten.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoeker en zijn vermeende vader, de referentiepersoon. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan, hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een EU burger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet, zoals blijkt uit de bespreking onder het eerste middel. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij werd onderhouden door de referentiepersoon. Bovendien oordeelt verweerder dat de afstammingsband tussen verzoeker en zijn vermeende vader niet is aangetoond. Dit is op zijn minst een *contra* indicatie voor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoeker en zijn vermeende vader, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen beiden niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN